

Geref. Gemeente geweest. Hij kwam nog al eens bij ons en hebben we ook dikwijls opgehaald. Maar ik had van hen in die drukke vandie tijd veel gemak van hen. En ze wilden ook niks liever dan de zaak maar omhoog brengen. Voor de rest mochten ze natuurlijk op gezette tijden ook wel spelen ok. Vooral in hun huisje zaten ze zeer veel, met hun buurmeisje een dochttertje van dezelfde leeftijd als zij van Burgemeester Strick van Linschoten. Zij heette hesje en is ook al getrouwd en woont nu in Wasse naar bij Den Haag.

Toen in 1935 is Liza van school gekomen en hoewel hij zeer goed leren kon hij had niet de minste lust om door te leren. Hij moest in de zaak en zou drukker worden. Ik was daar natuurlijk wel blij om, daar ik best een hulp kon gebruiken en wat is dan beter dan eigen personeel? Hij moest voor hij van school kwam ook nog al eens in vacantie, evenals Pie bessen gaan plukken in oogst en aardbeien, maar later heeft hij het nog al eens gezegd: ik had in stilte: Heere, dat ik toch alstublieft nooit geen bessen of aardbeien moet gaan plukken als ik van school ben, want daar heb ik een gruwel aan. Nou hij heeft het gelukkig nooit moeten doen ook, want het werk nam steeds toe en hij ging er al vroeg op vit om nog wat vast te krijgen ook.

Echter in alle stilte, zonder dat ik het wist had hij een brief geschreven naar de Lettergieterij Amsterdam om een gereviseerde Heidelberger Drukautomat. Vanzelfsprekend kwam daar gauw een reiziger op los en ik stond er echter een beetje vreemd van op te kijken. Het was de oude Heer Van Doesburg, een zeer geschikte en solide man, die ons in deze veel heeft geholpen. Tegenwoordig komt er nu een zoon van hem, hoewel hij nog steeds als vertegenwoordiger voor de L.A. optreedt.

Na lang wikken en wegen zouden we in de zomer van 1938 er dan maar toe overgaan een pers er bij te kopen. Er stond in de zaak in Amsterdam een in zeer goede staat zijnde machine en we moesten dan maar eens komen kijken. Reizigeld werd vergoed en betailing kon in oeverleg worden geregeld. Want dat was voor ons het grootste probleem. Het was een prachtmachine, maar hij moest f 1500,- kosten. Nu was dat voor die tijd een som om van te schrikken. Niet dat zulks voor die machine te veel was, maar het was toen geen tijd zoals wij nu beleven. De hypotheek die ik bij het begin der zaak had opgenomen, was wel ver afgelost, maar ik wilde er niet meer bij gaan lenen, temeer daar we de geleende gelden bij oprichting de drukkerij ook verhadde ingelost. En nu weer voor dezelfde lasten komen te staan voelde ik niet veel voor. Ik wilde eerst schoon schip maken. Echter de Heer Van Doesburg dacht daar geheel anders over. Hij zeide dat wordt een knecht die schatten voor je verdient, daar sta ik borg voor en we gaan je het zo gemakkelijk mogelijk maken. Nu wist hij natuurlijk goed hoe wij bekend stonden, juist omdat we de installatie en oprichting der drukkerij ook bij hen gehad hadden. Reden temeer dat hij ons graag wilde helpen. In ieder geval, wij gingen samen naar Amsterdam en kwamen terug en toen zei Liza: Vader, al is het dat wij hem nooit kunnen betalen, kopen doen wij hem. Hij zei dit vanzelf in zijn onnoozelheid, want ik zei hem, maar jongen zo gaat dat niet, hoor!

We troffen echter een regeling, die ons zeer gemakkelijk afging. We moesten een bedrag direkt betalen en de rest mocht in maandelijkse afbetalingen voor zoveel we zelf konden betalen. Hetzij veel of weinig. Mocht er een maand doorkomen, dat het niet gemakkelijk viel, dan mochten we overslaan, wat echter gelukkig niet nodig was, dan alleen de eerste maand tijdens de oorlog, maar toen was alles toch in de war.

Het was in 1938 juist op het 40-jarig Kroningsfeest van de Koningin in september dat de monteurs bezig waren ze te zetten. Juist op diezelfde dag werd de oude Bartel Meeuwse begraven. Hij was jaren ouderling in de kinderen en hebben we niet veel last gehad met hun opvoeding. Had ook wel